
ფერი მზესა და ქარს მოჰყავს
გაზაფხულის სადარი,
შენ კი ლოყას
გადაგკროდა ზამთარი.

მიდიოდი, როგორც მკვდარი,
როგორც მკვდარი სანანი,
ჰქროდა ქარი,
თრთოდა იასამანი.

ხალხის ზვავთა და გლექჩერთა
გარს ბრუნავდა მდინარე: -
არ შეჩერდა,
არ იკითხა: ვინ არი?

ახლა სხვაა. კაცის თვალი
ქალს სიხარულს ადარებს,
სადაც ქალი
. ქალის სახეს ატარებს.

სალამი ამ მწიფობისთვის!
მზე რომ სჯერა მცინარი,
ყველა გისმენს...
და კითხულობს: ვინ არი?

ფერით მზესა და ქარს მოჰყავს
სიხარულის შევსება
და შენს ლოყას
გზნება ეალერსება.